

SUMARI

- 1. NUL·LITAT DE LES LIQUIDACIONS DE L'IMPOST SOBRE CONSTRUCCIONS, INSTAL·LACIONS I OBRES, I DE LES TAXES URBANÍSTIQUES DICTADES EN PROCEDIMENTS URBANÍSTICS. EL TRIBUNAL SUPREM EL FIXA COM A DOCTRINA EN LA SEVA SENTÈNCIA DE 17 D'ABRIL DE 2024**
El Tribunal Suprem conclou que els actes de liquidació incorren en causa de nul·litat radical quan la comprovació administrativa de les liquidacions de l'impost es realitza en el marc d'un procediment urbanístic, i no en un procediment tributari de comprovació. La conclusió s'estén també a la liquidació de les taxes urbanístiques.
- 2. IMPOST SOBRE EL PATRIMONI I IMPOST SOBRE SUCCESSIONS I DONACIONS. ELS IMMOBLES QUE UNA SOCIETAT FAMILIAR LLOGA ALS SEUS PROPIS SOCIS O FAMILIARS DIRECTES A PREUS DE MERCAT HAN DE CONSIDERAR-SE AFECTES A L'ACTIVITAT ECONÒMICA A L'EFFECTE D'APLICAR L'EXEMPCIÓ EN L'IP**
Una recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), datada el 10 de març, contradiu frontalment un criteri establert prèviament pel Tribunal econòmicoadministratiu Central (TEAC).
- 3. IMPOST SOBRE ACTES JURÍDICS DOCUMENTATS. L'ASSUMPCIÓ DEL DEUTE HIPOTECARI PEL COMPRADOR NO GENERA UN NOU PAGAMENT DE L'IMPOST**
L'assumpció del deute hipotecari pel comprador no genera un nou pagament de l'Impost sobre Actes Jurídics Documentats.
- 4. EL TRIBUNAL SUPREM DICTAMINA QUE LES AUTORITATS FISCALS HAN DE DEMOSTRAR LA CULPA DE L'ADMINISTRADOR EMPRESARIAL PER A PODER IMPUTAR-LI SUBSIDIÀRIAMENT SANCIONS I DEUTES TRIBUTARIS**
El Tribunal Suprem posa límit a la capacitat d'Hisenda per a exigir responsabilitats subsidiàries als administradors empresarials.
- 5. LES SOCIETATS DE CAPITAL DE RISC. UN NOU CONFLICTE A LA VISTA AMB LA INSPECCIÓ TRIBUTÀRIA**
Hisenda comença a qüestionar alguns punts d'aquestes figures en inspeccions i comprovacions, la qual cosa està incrementant la incertesa entorn de grans fortunes.
- 6. REDUCCIÓ PER A 2024 DELS ÍNDEXS DE RENDIMENT NET APLICABLES EN EL MÈTODE D'ESTIMACIÓ OBJECTIVA DE L'IRPF PER A LES ACTIVITATS AGRÍCOLES I RAMADERES AFECTADES PER DIVERSES CIRCUMSTÀNCIES EXCEPCIONALS**
Reducció per al període impositiu 2024 dels índexs de rendiment net aplicables en el mètode d'estimació objectiva de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, per a les activitats agrícoles i ramaderes afectades per diverses circumstàncies excepcionals.
- 7. ELS FULLS DE CÀLCUL, LES BASES DE DADES I ELS PROCESSADORS DE TEXT PODEN CONSIDERAR-SE SISTEMES INFORMÀTICS DE FACTURACIÓ ESTANT SUBJECTES AL REGLAMENT VERI*FACTU**
De nou la DGT és consultada en relació amb l'aplicació del Reglament 1007/2023.

1. NUL·LITAT DE LES LIQUIDACIONS DE L'IMPOST SOBRE CONSTRUCCIONS, INSTAL·LACIONS I OBRES, I DE LES TAXES URBANÍSTIQUES DICTADES EN PROCEDIMENTS URBANÍSTICS.

El Tribunal Suprem en una sentència de 10 de febrer de 2021 sala contenciosa administrativa Rec. núm. 168/2021 de 10 de febrer de 2021, **acabada de publicar**, resol que estem en presència d'un supòsit de nul·litat radical quan l'Administració per a determinar la base imposable de l'ICIO **no ha seguit un procediment tributari** en concret, sinó que s'ha procedit a la comprovació per a les corresponents liquidacions definitives en el si d'uns procediments urbanístics, limitant-se l'Administració a utilitzar el dictamen de l'arquitecte municipal, amb la doble projecció que es posa de manifest en el propi informe, urbanística i tributària.

El Tribunal Suprem aclareix que és imprescindible seguir **un procediment de comprovació tributària** per a determinar la base imposable de la liquidació definitiva de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres ("ICIO"). S'incorre en nul·litat radical quan l'Administració realitza la comprovació de les liquidacions en el marc de procediments urbanístics, en lloc de seguir el procediment tributari adequat.

El Tribunal indica que si la comprovació del valor declarat es realitza conforme als mitjans previstos en l'article 57 de la Llei General Tributària —específicament conforme al dictamen de perits de l'Administració previst en la seva lletra e)—, ha de tramitar-se el procediment de comprovació de valors (Article 134 LGT), amb tràmit d'audiència a l'administrat prèvia posada de manifest de l'expedient. La falta d'aquest procediment suposa la nul·litat radical de les liquidacions definitives conforme a l'article 217.1.e) de la Llei General Tributària.

La sentència estén aquestes conclusions a **les taxes urbanístiques**, atès que la base imposable de l'ICIO també determina la base imposable d'aquestes taxes.

2. IMPOST SOBRE EL PATRIMONI I IMPOST SOBRE SUCCESSIONS I DONACIONS. ELS IMMOBLES QUE UNA SOCIETAT FAMILIAR LLOGA ALS SEUS PROPIS SOCIS O FAMILIARS DIRECTES A PREUS DE MERCAT HAN DE CONSIDERAR-SE AFECTES A L'ACTIVITAT ECONÒMICA A L'EFFECTE D'APLICAR L'EXEMPCIÓ EN L'IP

El panorama fiscal per a les empreses familiars dedicades a l'arrendament d'immobles es torna encara més complex i incert després d'una recent sentència, 768/2025, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), datada el 10 de març, que **contradiu frontalment** un criteri establert prèviament pel Tribunal econòmicoadministratiu Central (TEAC).

La controvèrsia gira entorn d'una qüestió clau: **si els immobles que una societat familiar lloga als seus propis socis o familiars directes han de considerar-se "afectes" a l'activitat econòmica, fins i tot quan aquest lloguer es realitza a preus de mercat**. La consideració d'afecte és crucial, ja que és un requisit indispensable per a poder beneficiar-se de l'exempció en l'Impost sobre el Patrimoni (IP) i, conseqüentment, de la important bonificació aplicable a les empreses familiars en l'Impost sobre Successions i Donacions.

El TEAC havia estat categòric al respecte, concloent que aquests immobles llogats a familiars **no es consideraven afectes a l'activitat empresarial**, tancant la porta a aquests beneficis fiscals en aquests casos específics, independentment que la renda pactada fos la de mercat.

No obstant això, el TSJ de Catalunya, en la seva sentència, ha adoptat una postura diametralment oposada. Desestima un recurs interposat per la Generalitat de Catalunya, que defensava el criteri restrictiu similar al del TEAC. La base de la decisió del TSJC no radica en una nova interpretació de la llei, **sinó en l'aplicació directa d'una consulta vinculant emesa per la Direcció General de Tributs (DGT)**.

Concretament, el TSJC es recolza en la consulta V1255/2020, de 5 de maig de 2020. En aquesta consulta, la DGT va manifestar que **"si els immobles que s'arrenden per**

l'entitat a membres del grup familiar ho són a valor de mercat, poden considerar-se necessaris per a l'obtenció de rendiments i, per tant, considerar que estan afectes".

Es tracta d'una qüestió molt important i no sols s'està generant inseguretats jurídica.

Així és el criteri i les seves conseqüències per a l'empresa:

El TSJC fonamenta la seva decisió recordant l'article 89.1 de la Llei General Tributària (LGT). Aquest article estableix que les respostes a consultes tributàries escrites tenen caràcter vinculant per a l'Administració tributària en la seva relació amb el consultant. A més, i de manera crucial per a aquest cas, **obliga els òrgans d'aplicació dels tributs a aplicar els criteris d'aquestes consultes a qualsevol contribuent, sempre que existeixi identitat entre els fets i circumstàncies del cas i els de la consulta resposta.**

En essència, el TSJC considera que la Direcció General de Tributs **ja va fixar un criteri vinculant favorable a l'afectació** en 2020 i que l'Administració (en aquest cas, representada per la Generalitat en el seu recurs) ha d'acatar-lo. La qüestió és de gran importància econòmica i afecta a la planificació patrimonial i successòria de nombroses famílies empresàries a Espanya. La inseguretats jurídica resultant és màxima per a les empreses familiars que operen en el sector immobiliari sobre el criteri que han de seguir. Bé el del TEAC, més restrictiu, o de la DGT.

Al final, haurà de ser el Tribunal Suprem qui estableixi quin criteri haurà de ser el que prevalgui.

3. IMPOST SOBRE ACTES JURÍDICS DOCUMENTATS. L'ASSUMPCIÓ DEL DEUTE HIPOTECARI PEL COMPRADOR NO GENERA UN NOU PAGAMENT DE L'IMPOST

La Direcció General de Tributs acaba amb els dubtes i confirma que l'assumpció del deute hipotecari pel comprador no genera un nou pagament de l'Impost sobre Actes Jurídics Documentats.

Amb aquesta resposta de la DGT es posa fi a la incertesa fiscal que afectava tant el sector immobiliari com al bancari. Així, s'acaba amb el **cop fiscal en la compra d'habitatges amb subrogació hipotecària.**

Tributs confirma que l'assumpció de la hipoteca pel comprador no genera un nou pagament de l'**Impost sobre Actes Jurídics Documentats**. En concret, la DGT aclareix en una consulta vinculant que la subrogació del deutor hipotecari que es produeix en el context d'una compravenda d'un immoble no està subjecta a la quota gradual de la modalitat d'Actes Jurídics Documentats (AJD) de l'**Impost sobre Transmissions Patrimonials**.

Tal com conclou la DGT, "aquesta subrogació no produeix una inscripció distinta de la que origina la pròpia transmissió de l'immoble" i això "perquè s'entén que **l'única operació inscriptible és el canvi de titularitat del ben transmès que garanteix la hipoteca**", atès que "no es veuria afectada la hipoteca en si mateixa considerada, ja que roman inalterada".

Per a entendre la rellevància d'aquest pronunciament, és necessari recordar els requisits que estableix **l'article 31.2 del Text Refós de la Llei de l'Impost sobre Transmissions Patrimonials i AJD perquè un document notarial quedi subjecte a la quota gradual d'AJD**. Aquests són: ser una primera còpia d'escriptura o acta notarial; tenir contingut econòmic avaluable; documentar actes o contractes inscriptibles en registres públics (com el de la Propietat) i, finalment, no estar subjecte a altres modalitats de l'Impost ni a l'**Impost sobre Successions i Donacions**.

Tradicionalment, el criteri de la DGT havia estat que la subrogació de deutor hipotecari no tenia caràcter inscriptible propi i, per tant, l'escriptura que la recollia no estava subjecta a AJD. No obstant això, **aquesta postura es va veure sacsejada després d'una sentència del Tribunal Suprem de 20 de maig de 2020**. Aquesta sentència va considerar subjecta a AJD l'alliberament de codeutors d'un préstec hipotecari formalitzat en escriptura pública.

En aplicació d'aquesta jurisprudència del Suprem, **Tributs va emetre diverses respostes a consultes (V1148-22, V3397-20, V3116-20)** que van portar a determinar la tributació per la quota variable d'AJD de la substitució del deutor original d'un préstec hipotecari per un nou en cas de transmissió de l'immoble hipotecat. Encara que aquestes consultes es referien a supòsits com l'extinció de condomini o la liquidació de societat de guany, contenien una menció genèrica a la "transmissió de l'immoble hipotecat" que va generar una notable preocupació en el sector, en sembrar el dubte sobre la tributació de la subrogació en compravendes.

Ara, en la nova consulta vinculant, la DGT justifica aquesta postura i distingeix clarament el supòsit de la **subrogació de deutor en una compravenda d'immoble** dels fets analitzats pel Tribunal Suprem en la seva sentència de 20 de maig de 2020. La Direcció General de Tributs subratlla que no existeix la necessària identitat de fets i circumstàncies entre tots dos casos.

Una sola operació

Segons el parer de la DGT, la jurisprudència del Suprem es referia a situacions on es va produir una redistribució de la responsabilitat hipotecària a través de dues escriptures diferents (extinció de condomini i alliberament de codeutors), donant com a resultat l'adjudicació d'un immoble a una parella que assumia els préstecs, alliberant altres propietaris. Per contra, **en una subrogació de deutor en el context d'una compravenda, es realitza un únic negoci jurídic inscriptible subjecte a AJD: la compravenda de l'immoble.**

Aquest recent pronunciament de la Direcció General de Tributs és de gran importància pràctica. Proporciona seguretat jurídica als contribuents referent a la tributació per AJD de les compravendes amb subrogació del comprador en la posició del deutor hipotecari. Així mateix, facilita el desenvolupament normal d'aquesta mena d'operacions, que són molt freqüents tant en l'àmbit empresarial com entre particulars. **Amb aquest aclariment, es dissipen els dubtes que pesaven sobre aquestes transaccions.**

La hipoteca roman inalterada

Un aspecte crucial i específic de la conclusió de la Direcció General de Tributs (DGT) és l'**anàlisi detallada de la Sentència del Tribunal Suprem de 2020** i per què la seva doctrina legal no s'aplica al cas.

El **Suprem** va establir en aquesta sentència que l'alliberament de codeutors en un préstec hipotecari, documentada en escriptura pública (sovint vinculada a operacions com la dissolució de condomini), sí que està subjecta a **AJD**. El seu raonament es basava en el fet que, encara que la hipoteca no canviï, es produeix una modificació subjectiva dels responsables amb accés al registre. Aquesta sentència va portar la DGT a **modificar el seu criteri en casos idèntics d'alliberament de codeutors.**

No obstant això, **en el cas de la subrogació d'un comprador en la hipoteca del venedor dins d'una compravenda**, la DGT argumenta que no existeix una "identitat plena entre els fets i circumstàncies" amb el supòsit analitzat pel Suprem. Al seu judici, la sentència es referia a situacions on hi havia una redistribució de responsabilitat entre diversos codeutors preexistents, sovint formalitzada en diverses operacions (com a dissolució de condomini i posterior novació/alliberament).

Per contra, **en la subrogació objecte de la consulta, hi ha un únic negoci jurídic principal: la compravenda.** La subrogació és simplement la substitució d'un deutor per un altre en el mateix préstec hipotecari, sense una redistribució entre codeutors. La hipoteca sobre la finca roman inalterada.

Aquesta falta d'identitat en els supòsits de fet és la raó fonamental per la qual la DGT conclou que la doctrina del Tribunal Suprem sobre l'alliberament de codeutors no és aplicable a la subrogació del comprador en el deute del venedor en una operació de compravenda. Així és com a Hisenda distingeix en aquest cas els fets per arribar a aquesta conclusió.

4. EL TRIBUNAL SUPREM DICTAMINA QUE LES AUTORITATS FISCALS HAN DE DEMOSTRAR LA CULPA DE L'ADMINISTRADOR EMPRESARIAL PER A PODER IMPUTAR-LI SUBSIDIÀRIAMENT SANCIONS I DEUTES TRIBUTARIS

El Tribunal Suprem limita la capacitat d'Hisenda per a exigir responsabilitats subsidiàries als administradors empresarials. Els magistrats aclareixen que, en cas d'insolvència d'una companyia, Hisenda no pot derivar automàticament als seus administradors de manera subsidiària el pagament dels deutes tributaris i sancions pendents de cobrament, com feia. **Per a demanar comptes als administradors, l'autoritat fiscal ha d'aportar la càrrega de la prova i demostrar la seva culpabilitat**, blindant la presumpció d'innocència fins a aquest moment.

El cas de partida és el de les responsabilitats subsidiàries exigides en 2014 a l'administrador d'una societat mercantil que havia comès infraccions tributàries i que queden ara anul·lades. Els magistrats conclouen, concretament, **que "no correspon a l'administrador provar la inexistència de culpabilitat, sinó a l'Administració acreditar l'absència de diligència de l'administrador en el compliment de les obligacions fiscals del deutor principal"**. Encara més, els dubtes que en aquest àmbit poguessin suscitar-se, hauran de resoldre's aplicant el principi "in dubio pro reo", resa la fallada, en referència al cèlebre principi jurídic que estableix que en cas de dubte es resolgui a favor del reu.

La sentència, emesa el passat dia 20 per la Secció Segona de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, aclareix que la responsabilitat subsidiària dels administradors que recull l'article 43.1.a de la Llei General Tributària **té una naturalesa sancionadora, la qual cosa comporta una sèrie de drets i garantia a tenir en compte que protegeixen els responsables**.

A partir d'aquí, la primera conclusió del Suprem després d'analitzar la seva pròpia jurisprudència prèvia i la doctrina del Tribunal Constitucional, és que **la legislació prohibeix la responsabilitat objectiva de l'administrador**, és a dir, l'exigència de comptes als mateixos atenent únicament la seva condició d'administrador social, vulnerant el principi de presumpció d'innocència. Per tant, estableixen els magistrats, no cal basar la derivació de deute o multes en la mera responsabilitat dels administradors perquè com ocorre en aplicació de qualsevol sanció, s'ha d'acreditar que concorre culpa en la conducta del sancionat.

L'aplicació de la responsabilitat subsidiària recollida en la Llei General Tributària requereix, apunta el Tribunal, de la presència de diversos requisits simultàniament: l'existència d'infraccions tributàries comeses per la societat, la condició d'administrador del responsable de la companyia, **i una conducta culpable d'aquest responsable, que sigui determinant de la comissió de les infraccions tributàries per l'empresa**.

Per a derivar la responsabilitat subsidiària d'aquestes infraccions tributàries, per tant, no n'hi ha prou que l'administrador sigui responsable de la societat, **sinó que s'ha de demostrar que ha incorregut en conductes irregulars recollides en la llei**.

En segon terme, el Tribunal Suprem assenyala l'existència d'una altra garantia addicional: que la càrrega de la prova del fet irregular i la demostració de la culpabilitat del responsable correspon a l'Administració, no sent possible la inversió d'aquesta responsabilitat. **Serà l'autoritat fiscal, prossegueix, la que haurà de provar l'existència d'una acció o omissió imputable i culpable pel responsable subsidiari, sense perjudici que aquest últim, una vegada provada la seva responsabilitat, pugui valer-se dels mitjans de prova que consideri oportuns per a acreditar l'existència d'un fet imputatiu o extintiu**.

"Serà l'Administració la que haurà de concretar la conducta que determina la negligència en la seva actuació de l'administrador, sense acudir per a això a fórmules estereotipades que fundin la responsabilitat en la seva mera condició d'administrador i en la referència a una actitud passiva", resa la fallada.

La sentència conclou que la derivació de responsabilitats adoptada "resulta contrari a la doctrina exposada" en haver-se "centrat únicament en la condició d'administrador del recurrent en la data en què es va cometre la infracció", "sense

acreditar una determinada conducta culpable, invertint el principi de la càrrega de la prova en exigir al declarat responsable" que demostrï la seva pròpia innocència, vulnerant els principis judicials. Els magistrats enlletgeixen, a més, "l'escàs esforç probatori del qual s'ha valgut l'Administració per a desvirtuar la presumpció d'innocència del responsable subsidiari".

5. LES SOCIETATS DE CAPITAL DE RISC. UN NOU CONFLICTE A LA VISTA AMB LA INSPECCIÓ TRIBUTÀRIA

Després de la croada del Govern contra les SICAVS (Societats d'Inversió de Capital Variable), **els grans patrimonis** han abandonat aquests vehicles per a refugiar-se fiscalment en les societats de capital de risc (SCR). No obstant això, Hisenda comença a qüestionar alguns punts d'aquestes figures en inspeccions i comprovacions. El Govern va modificar el règim de les SICAVS per a eliminar l'avantatge fiscal quan no hi ha, almenys, 100 accionistes amb més de 2.500€ invertits cadascun —acabant amb la figura dels "mariachis"—. Des de llavors, el gruix de les SICAVS ha desaparegut i la nova figura que agrada en banca privada és la de les SCR. Aquestes societats, regulades per la Comissió Nacional dels Mercats de Valors (CNMV), **són institucions d'inversió tancades destinades a la inversió en alternatius, com el capital de risc**. L'atractiu fiscal és que **tributa a l'1% el benefici** i que, complint uns certs requisits, la inversió es pot deduir en l'Impost sobre el Patrimoni o en el recent Impost Temporal de Solidaritat de les Grans Fortunes.

Així, tant per l'impuls de l'oferta com per l'atractiu fiscal, s'ha disparat la creació de SCR. Ja hi ha 550 societats registrades a Espanya, amb un degoteig constant de nous llançaments. La inversió en aquestes societats s'equipés fiscalment a les empreses familiars **en termes de Patrimoni i Impost de Successions i Donacions (ISD)**.

La inversió afectada és deduïble en la base imposable sempre que superi el 60% dels actius i que l'inversor disposi de més del 5% del capital. Amb la proliferació d'aquestes figures, que redueixen la tributació dels grans patrimonis, també s'ha incrementat la vigilància per part de l'Agència Tributària Estatal (AEAT) i d'algunes autonòmiques.

Hi ha diverses qüestions que estan disparant la incertesa, **des d'una consulta vinculant a Catalunya fins a comprovacions i inspeccions d'Hisenda**.

La consulta referida és **la V85/23 del 25 d'octubre de 2024 de la Generalitat de Catalunya** i que s'està posant damunt de la taula en algunes comprovacions. En la consulta, l'Administració Tributària catalana fa una interpretació sobre que, en els tres primers anys de la societat, que és el període que la CNMV dona per a complir els requisits, **no es pot comptabilitzar la inversió com una obligació legal i, amb això, no es computaria per a la deducció**. És a dir, no hi hauria avantatge fiscal en els tres primers anys. Des de Catalunya es va citar a consultes de la Direcció General de Tributs (DGT) que, de forma menys directa, han deixat aquesta porta oberta. Les consultes de Tributs havien generat uns certs dubtes, però com no era clara la restricció per als tres primers anys, no s'havia tingut tant en compte fins que Catalunya ha optat per consolidar la tesi i ha aparegut en inspeccions i comprovacions en els últims mesos. La catalana, a partir d'una pregunta sobre l'ISD i per a una mena de vehicle luxemburguès (SICAV RAIF-SICAR), **ha fet saltar les alarmes**. I ha començat a provocar tensió en algunes inspeccions i comprovacions.

També el fet que **s'estigui qüestionant la delegació de la gestió, com és habitual i com vol la CNMV, per considerar que, si això succeeix, podria no haver-hi els mitjans materials i humans que exigeix el règim de l'empresa familiar**. És a dir, la CNMV vol que la gestió de les societats d'inversió registrades sigui professional, per part d'una gestora especialitzada. Mentre que Hisenda qüestiona que això impliqui que l'inversor no està implicat en la gestió i podria no tenir dret a l'incentiu fiscal.

En determinades comunitats autònomes, per exemple, Catalunya i Aragó, està sent objecte d'inspecció, dins de l'aplicació dels incentius a l'empresa familiar, la figura de la SCR. Els aspectes més conflictius i en revisió són, entre altres: delegació de la gestió a una entitat gestora i la consideració, en aquest context, que la SCR disposi de mitjans materials i humans per a dirigir i gestionar la participació, així com la consideració dels valors inclosos

en el coeficient obligatori d'inversió com a valors afectes al compliment d'una obligació legal o reglamentària durant el període de tres anys d'incompliment temporal que permet l'article 17 de la Llei 22/2014. **Les actuacions de comprovació dutes a terme a Catalunya o les resolucions de la DGT han generat dubtes a alguns operadors.**

La DGT ha manifestat que, durant el termini de tres anys que té la SCR per a complir amb el seu coeficient obligatori d'inversió, no és possible considerar que aquests valors es posseeixen per a donar compliment a una obligació legal, la qual cosa els deixa fora de l'abast de l'exempció de l'Impost sobre el Patrimoni.

Tributs exigeix que la SCR **mantingui una estructura organitzativa adequada per a gestionar les participacions**, com, per exemple, un consell d'administració que realitzi les funcions que legalment li correspongui.

6. REDUCCIÓ PER A 2024 DELS ÍNDEXS DE RENDIMENT NET APLICABLES EN EL MÈTODE D'ESTIMACIÓ OBJECTIVA DE L'IRPF PER A LES ACTIVITATS AGRÍCOLES I RAMADERES AFECTADES PER DIVERSES CIRCUMSTÀNCIES EXCEPCIONALS

En el BOE del dia 30 d'abril de 2025, s'ha publicat l'Ordre HAC/408/2025, de 28 d'abril, per la qual es modifiquen per al període impositiu 2024 els índexs de rendiment net aplicables en el mètode d'estimació objectiva de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques per a les activitats agrícoles i ramaderes afectades per diverses circumstàncies excepcionals.

Aquestes reduccions han vingut motivades per l'informe del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació en el qual es posa de manifest que durant 2024 s'han produït circumstàncies excepcionals en el desenvolupament d'activitats agrícoles i ramaderes que aconsellen fer ús de l'autorització continguda en el citat article 37.4.1r del Reglament de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques. D'aquesta manera s'aprova la reducció dels índexs de rendiment net aplicables en 2024 per les activitats agrícoles i ramaderes afectades per circumstàncies excepcionals, les quals es localitzen en determinades zones geogràfiques (les reduccions s'engloben en un annex, en el qual les mateixes s'agrupen per Comunitats Autònomes, Províncies, àmbits territorials i activitats).

7. ELS FULLS DE CàLCUL, LES BASES DE DADES I ELS PROCESSADORS DE TEXT PODEN CONSIDERAR-SE SISTEMES INFORMÀTICS DE FACTURACIÓ ESTANT SUBJECTES AL REGLAMENT VERI*FACTU

En la consulta vinculant V0073/2025, de 3 de febrer de 2025, formula la consulta un contribuent que emet factures en PDF mitjançant processadors de text, fulls de càlcul o bases de dades.

En principi, si no emprés un sistema informàtic de facturació (com ocorre amb factures manuscrites), no estaria obligada a complir amb el Reial decret 1007/2023, Reglament Veri*factu.

No obstant això, els fulls de càlcul i bases de dades poden considerar-se sistemes informàtics de facturació, ja que permeten processar i conservar informació de manera automatitzada. Per tant, podrien estar subjectes al nou Reglament.

Aplicació del Reial decret 1007/2023:

- Aquest Reglament regula els requisits tècnics dels sistemes de facturació per a garantir integritat, traçabilitat i conservació de les dades, conforme a la Llei General Tributària.
- És aplicable a contribuents de l'impost de societats, IRPF amb activitat econòmica, Impost sobre la Renda de no Residents amb EP i entitats en règim d'atribució de rendes que desenvolupin activitats econòmiques.
- S'estableix que els sistemes de facturació han de garantir el compliment de la normativa sobre protecció de dades (RGPD i LOPDGGDD).

Opcions disponibles per a complir el Reglament:

- Els contribuents podran optar entre:
 - Un sistema informàtic propi que compleixi amb els requisits tècnics del reglament.
 - L'aplicació informàtica que oferirà l'Agència Tributària, amb limitacions al nombre de factures anuals.

BOU & ASSOCIATS

